

Inhoud

Inleiding	7
Hoofdstuk 1: De familie Fiederelsje	9
Hoofdstuk 2: Berend Botje en de Mosselman	17
Hoofdstuk 3: Jan Huygen en Ol' MacDonald	25
Hoofdstuk 4: De appels van opa Bakkebaard	33
Hoofdstuk 5: De tante uit Marokko	41
Hoofdstuk 6: Het feest van tante Kee	49
Nawoord	70
Bedankjes	72
Kleurplaten	76

Inleiding

Klap eens in je handjes, blij, blij, blij! Je staat namelijk op het punt om Tralaland te ontdekken. Een plek waar iedereen welkom is. En waar iedereen welkom blijft. Want ieder huisje heeft z'n kruisje. En ieder zingt z'n eigen lied. Lang of kort. Hard of zacht. Hoog of laag. Snel of traag. Het kan allemaal. En het mag allemaal.

Ja, Tralaland is echt een hele bijzondere plek. De Mosselman verruilde Scheveningen om er te gaan wonen. Ol' MacDonald verhuisde zelfs vanuit Amerika naar Tralaland. En waarom? Dat lees je in dit boek. Een boek vol verhalen. Verhalen met dingen die het leven leuk maken. En soms ook lastig. Verhalen over proberen. Over leren. Over elkaar kwijt zijn. Over elkaar vinden.

Eén dag in het jaar is écht heel bijzonder voor de inwoners van Tralaland. Die dag staat bij iedereen met koeienletters op de kalender. Nog bijzonderder dan Pakjesavond. Nog bijzonderder dan je verjaardag! Het is de dag waarop tante Kee naar Tralaland komt. De tante uit Marokko. Zij geeft elk jaar het grootste, het muzikaalste, het vrolijkste, het feestelijkste feest. En iedereen is uitgenodigd. Dus jij ook!

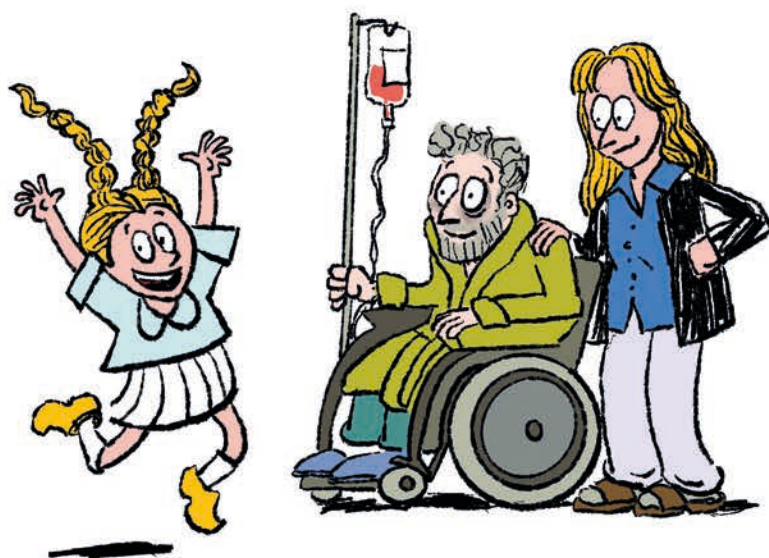
De voorbereidingen zorgen al dagenlang voor trammelant in Tralaland. Jan Huygen plukt bloemen. Moeder bakt pannenkoeken. Berend Botje vaart uit voor mossels. En opa Bakkebaard maakt iets lekkers met appels, zoals hij dat vaker doet.

Iedereen is er op z'n eigen manier druk mee. Maar één ding is hetzelfde: ze hebben allemaal heel veel zin in het feest van tante Kee. En jij? Heb jij ook zin in een feestje? Blader dan snel verder, zodat je iedereen al een beetje kent voordat het feest begint. We starten met de familie Fiederelsje! Doe je de groetjes aan Elsie?

Veel plezier!

Hoofdstuk 1

De familie Fiederelsje

Vanuit haar slaapkamerraam ziet Elsje hoe het dorpsplein al wordt versierd voor het feest van tante Kee. Gekleurde slingers bungelen tussen de bomen, lampionnen wiegen in de wind en in het midden van het plein staat een podium. Een echt podium, in de vorm van een grote taart.

Op dat podium gaat Elsje morgen optreden. Voor alle inwoners van Tralaland. Het wordt een geweldig feest.

Elsje is al weken aan het oefenen voor de spiegel op haar kamer. Het liedje waarmee ze gaat optreden heet 'Ik heb een tante in Marokko en die komt'. Ze heeft maar liefst vier coupletten geschreven én een dansje erbij bedacht. Voor misschien wel de honderdste keer begint ze opnieuw:

"Ik heb een tante in Marokko en die komt, hiep hoi!

'k Heb een tante in Marokko en die komt, hiep hoi!..."

♪ 'K HEB EEN TANTE ♪
IN MAROKKO
EEN TANTE IN MAROKKO
EEN TANTE IN MAROKKO
EN DIE KOMT
HIEP HOI!
♪

Elsje's voeten dansen over het vloerkleed alsof ze al echt op het podium staat. Ze zwaait met haar armen en draait rondjes, waardoor haar zwierige jurkje wappert en haar vlechtjes rondzwieren. Ze wordt zo blij, dat ze steeds harder begint te zingen en dansen.

In haar hoofd hoort ze het applaus van het hele dorpsplein.
"Elsje! Elsje!" roepen ze dan allemaal.

Opeens hoort ze iemand echt haar naam roepen.

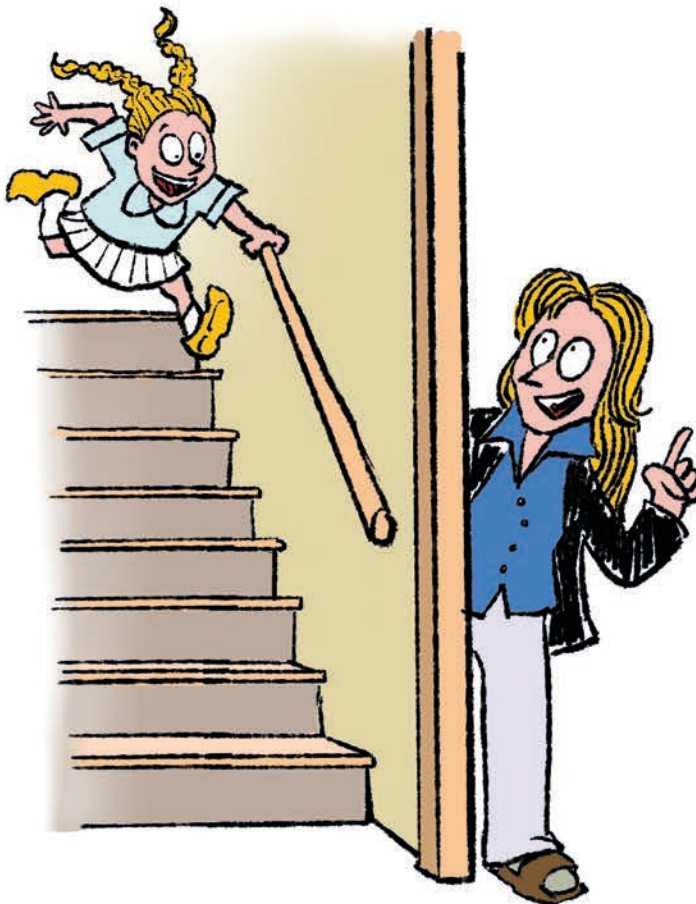
"Elsje! Elsje!"

Het is haar moeder. Ze staat onderaan de trap.

"Elsje, wil je me even komen helpen in de keuken?" vraagt moeder.

"Tuurlijk!" antwoordt Elsje.

Ze loopt haar kamer uit en stiefelt de trap af.

In de keuken liggen grote stapels pannenkoeken op schalen.

"Voor het feest van je lievelingstante," zegt moeder. "Ik wil er minstens honderd bakken. Dus ik ben alvast begonnen."

Elsje ziet dat één pannenkoek de vorm van een hartje heeft.

"Die heb ik voor papa gemaakt," zegt moeder.

"En als hij geen trek heeft, mag jij 'm opeten."

Elsje helpt haar moeder met het vullen van zakjes poedersuiker.

Ze schrijft er met stift de namen van Tralaland-bewoners op.

Bij Berend tekent ze een hartje. Gewoon, omdat hij altijd zo aardig naar haar lacht. En een beetje bloost als ze langsloopt. Soms denkt ze dat hij misschien verliefd op haar is. En dat zou ze niet erg vinden.

"Ik ben heel benieuwd naar je optreden, lieve Elsje. Mag ik al een stukje zien?" vraagt mama, terwijl ze de pannen afspoelt.

"Tuurlijk!" zegt Elsje enthousiast. "Dan begin ik bij het tweede couplet!" Elsje zet een stoel midden in de keuken, gaat erop staan en gebruikt een pollepel als microfoon.

*"En we drinken limonade als ze komt, slok slok!
En we drinken limonade als ze komt, slok slok!
En we drinken limonade, ja we drinken limonade,..."*

Moeder heeft tranen in haar ogen.

"Ik ben supertrots op je, lieverd," zegt ze.

"Tante Kee zal hier ook heel blij mee zijn, dat weet ik zeker."

"En papa? Komt hij ook?" vraagt Elsje hoopvol.

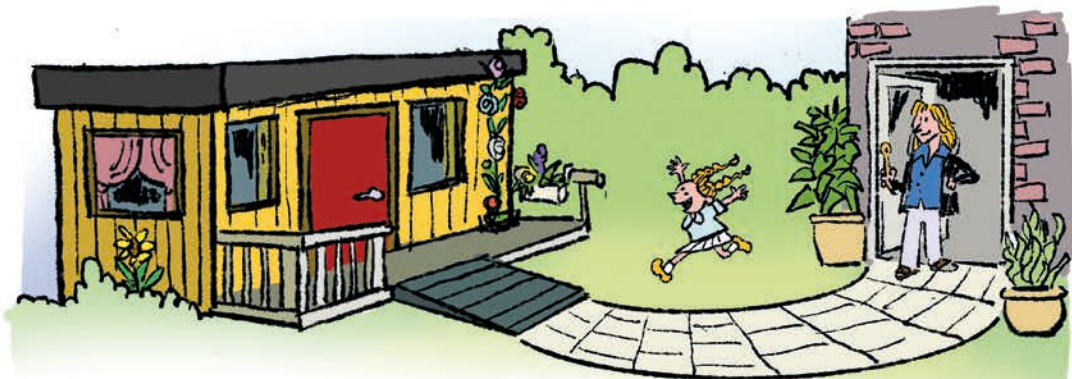
"Ik hoop van wel. Voor jou, maar ook voor hem," zegt moeder.

"Ben je vandaag al even bij hem geweest?"

"Nog niet," zegt Elsje. "Zal ik nu even gaan? Of moet hij rusten?"

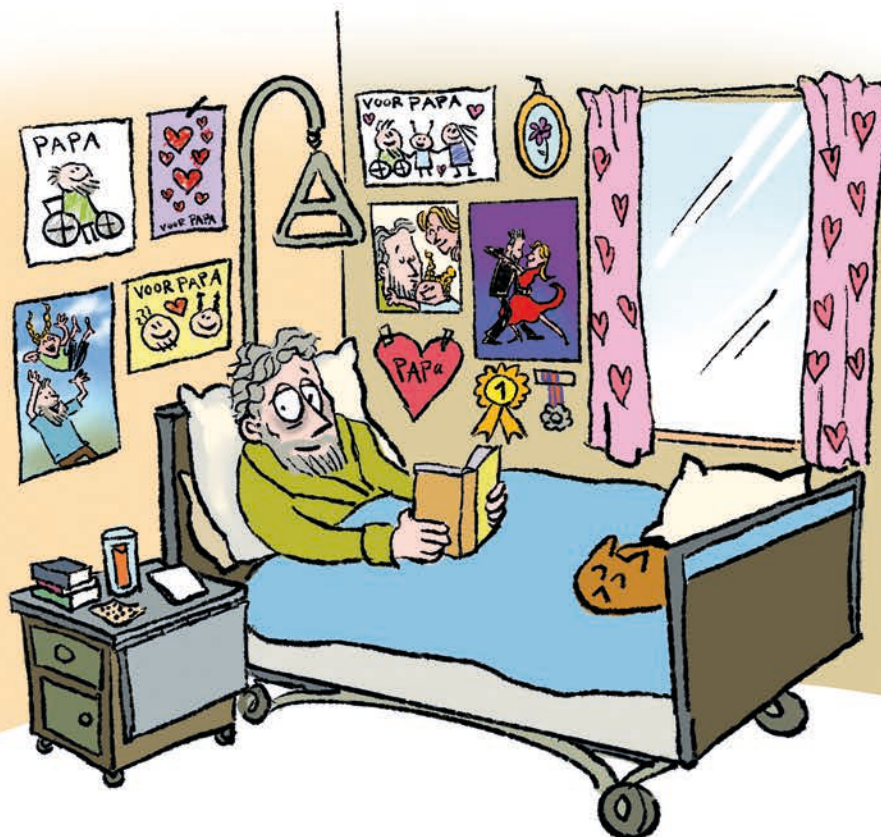
"Kijk maar even om het hoekje van de deur of hij slaapt," zegt moeder.

"En het is ook niet erg als hij wakker wordt, want papa is altijd blij om jou te zien, lieverd."

Jacob, zo heet de vader van Elsje, is ziek.
Door zijn ziekte kan hij bijna niet meer lopen.
Daarom slaapt vader Jacob in een klein huisje in de tuin.
Dat huisje is speciaal voor hem gemaakt.
Zo kan hij beneden slapen en dichtbij Elsje en mama zijn.

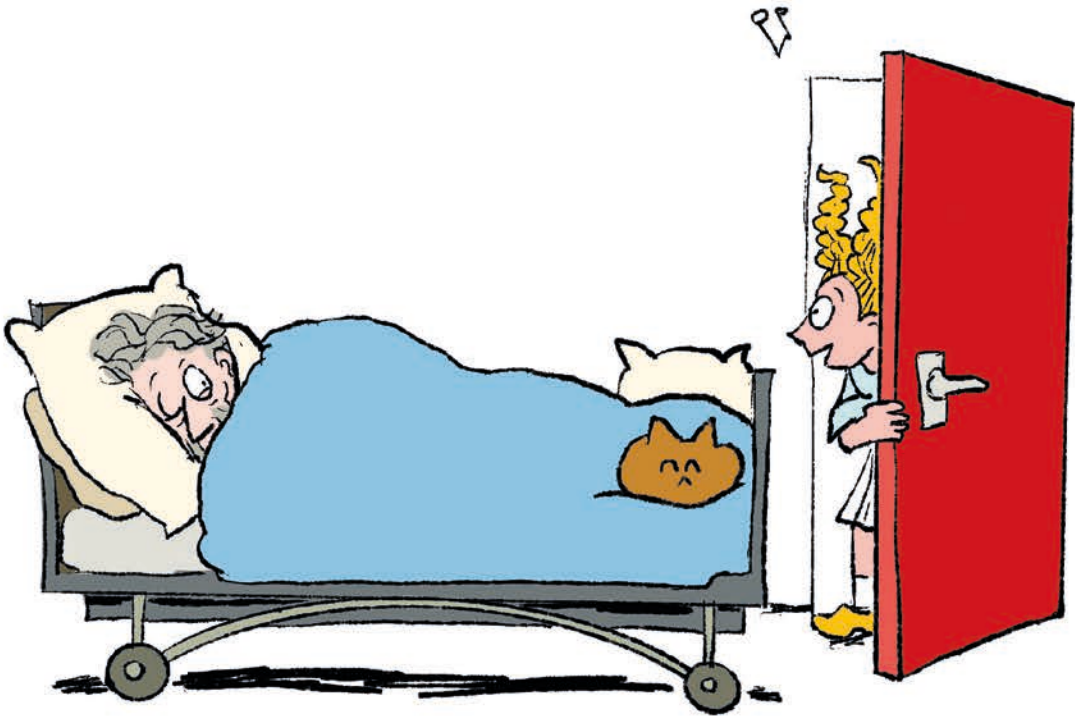
Het is best een gezellig huisje.
Er hangen tekeningen van Elsje en foto's.
Een foto van toen hij met moeder aan het dansen was.
En ook één van een picknick in het park, waar hij Elsje hoog in de lucht gooide.
Er hangt ook een medaille van een hardloopwedstrijd.

Jacob is heel vaak heel moe. Daarom slaapt hij veel. De dokter zegt dat zijn lichaam steeds minder kan en dat ze hem niet meer beter kan maken. Moeder zorgt voor hem zolang dat nog gaat. En Elsje helpt daarbij.

Elsje duwt de deur van het tuinhuis op een kiertje.
Ze ziet haar vader liggen onder een wollen deken.
Ze zingt zachtjes:

♪ VADER JACOB
VADER JACOB P
SLAAPT GIJ NOG ?

Zijn ogen gaan open. Ze zijn klein van de vermoeidheid, maar hij glimlacht.
"Papa!" fluistert Elsje blij. Ze rent naar hem toe en slaat haar armen voorzichtig om hem heen.
"Heb ik je wakker gemaakt?" vraagt ze bezorgd.
"Ik heb zo zacht mogelijk gedaan."

"Hindert niet, lieverd," zegt hij.

"Ik hoorde je zingen en ik krijg daar een heel gelukkig gevoel van."

Hij drukt een kus op haar hoofd.

"Kom je naar het feest van morgen, pap?" vraagt Elsje zacht.

Haar ogen glinsteren van hoop.

"Ik ga nu extra goed rusten," zegt hij.

"Dan heb ik morgen misschien genoeg kracht. Ben jij helemaal klaar voor je optreden?"

"Ik ga nog even verder oefenen op mijn eigen kamer," zegt Elsje.

Vader Jacob tilt twee duimen op. Zijn armen trillen een beetje, maar hij doet het toch. Elsje's gezicht straalt. Ze huppelt naar de deur en zwaait vrolijk naar haar vader die alweer lijkt te slapen.

Morgen is het zover.

Tante's feest, Elsje's dans, mama's pannenkoeken.

En wie weet... komt papa ook!

Hoofdstuk 2

Berend Botje en de Mosselman

Berend Botje zit op de rand van zijn vaders schuit. Hij wiebelt met zijn voeten boven het water en zucht diep. Niet omdat hij moe is. En ook niet omdat hij nog geen mossels heeft gevangen. Hij zucht omdat hij verliefd is! Verliefd op Elsie Fiederelsje.

Morgenavond, op het feest van tante Kee, wil hij haar verkering vragen.

“Wat zit je te dromen, jongen?” roept zijn vader.
Berends vader is de beroemde Mosselman uit Scheveningen.
Zijn grote handen houden het houten roer stevig vast.
Alles aan de Mosselman is groots en stevig.
Zijn laarzen, zijn armen, zijn stem.
Alleen zijn hart is klein en zacht, vooral voor Berend.

“Pas je op dat je niet overboord kukelt?” zegt hij bezorgd.
Berend grijnst en laat zich achterover op het dek vallen.

“Ja, een beetje dagdromen. Mag dat niet?”

“Tuurlijk wel, mijn zoon. Zolang je straks maar wel even wilt helpen met het binnenhalen van de netten. De mossels zwemmen ons niet achterna.”

“Komt goed, pa” zegt Berend terwijl hij zijn ogen sluit. Berend dagdroomt over Elsje met haar zwierende jurkjes, haar sprankelende stem, hoe haar vlechtjes altijd een beetje losraken als ze enthousiast wordt en van hoe ze misschien wel ja zou zeggen. Misschien.

Hij heeft al een briefje geschreven. Dat bewaart hij in zijn broekzak.
Er staat maar één zin op:

Gewoon.

Eerlijk.

Duidelijk.

Hij oefent al de hele week hoe hij het briefje gaat geven. Eerst wilde hij het verstoppen in een mossel. Maar wat als ze het opeet?

Toen dacht hij: ik doe het tijdens een spel. Tijdens de feestavond worden altijd leuke spelletjes gespeeld. Typische Tralaland-spelletjes. En ineens wist hij het: ik leg het briefje achter haar neer tijdens 'Zakdoekje leggen'. Of, nog beter: ik vraag het tijdens 'Schipper mag ik overvaren'!

Dat past perfect bij Berend.
En dat vindt Elsje vast superleuk!
Berend ziet het helemaal voor zich.

Als hij zijn ogen weer opent, schrikt hij zich een hoedje.
Zijn vader hangt vlak boven zijn gezicht.

"Kom jongen, we gaan mossels vangen, er moeten morgenavond veel mensen van eten op het feest van tante Kee!"

